

Cei doi tipografi

Într-un oraș din Alsacia trăiau pe la anul 1848 doi tipografi, care lucrau în aceeași tipografie. Ambii erau ateii și adoptaseră ideile revoluționare ale acelor zile ca fiind ale lor. Necredința lor găsea zilnic hrană în scrierile care erau tipărite în întreprinderea lor. Până aici aveau multe în comun. Cu toate acestea, între cei doi bărbați exista o mare deosebire.

Gonthier, cel mai tânăr, avea un caracter nobil. Era un om altruist, care își iubea poporul și țara și dorea să le slujească. El vedea salvarea poporului în realizarea ideilor sale raționaliste. Celălalt, pe nume Fischer, care putea să fie un an sau zece ani mai în vârstă decât tovarășul său, dimpotrivă, avea o fire grosolană, pătimasă. Orice altceva decât altruist, el îi ura pe toți cei care erau mai presus decât el, dar, de asemenea, privea în jos, cu dispreț, la cei care erau mai neînsemnați decât el. Ura sa, care se îndrepta împotriva oricărei guvernări și a oricărei credințe, prindea rădăcini în viața pe care o ducea. Era un băutor. Pe prima lui soție o părăsise și trăia cu altă femeie. Deosebirea de caracter dintre cei doi tipografi ai noștri s-a arătat deslușit când au fost arestați după o revoltă pe care ei o pusese la cale împreună cu ceilalți. Fischer a știut să iasă abil din încurcătură cu șiretenie și cu minciuni, în timp ce pentru Gonthier, care pentru convingerea sa și-ar fi dat pâinea, libertatea și sângele, treaba aproape că s-a sfârșit rău. Dar, datorită unei ciudate providențe divine, chiar se poate spune, el a fost eliberat din închisoare și astfel salvat de la moarte.

Cam pe vremea aceasta, harul lui Dumnezeu a atins conștiința lui Gonthier. Un bărbat, un simplu muncitor, ca și el, care prin toată umblarea sa depunea mărturie pentru puterea Evangheliei, a folosit o ocazie dăruită lui, ca să vorbească cu Gonthier despre dragostea lui Isus, cum a murit El pentru păcătoși și cum a înviat din nou. Această discuție a făcut o impresie profundă asupra bărbatului care fusese atâta timp un ateist, dar care deja avusese parte de dovezi despre existența puterii divine, în minunata lui salvare. O luptă puternică a izbucnit în el și deznodământul a fost biruința. Ochii săi au fost deschiși. El și-a văzut păcatele, și-a căutat refugiul la Mântuitorul păcătoșilor, pentru care avusese până atunci numai dispreț și batjocură, și a primit iertarea tuturor păcatelor sale. Acum s-a apucat de studierea Bibliei, care până atunci fusese pentru el o Carte pecetluită. El citea și cerceta plin de râvnă. Chiar dacă multe pasaje îi rămâneau deocamdată încă de neînțeles, altele, dimpotrivă, îi pătrundeau cu atât mai adânc în inimă. Cât regreta acum că nu recunoscuse adevărul mai devreme, când seara, după muncă, ședea în camera sa aplecat peste Biblie, și în fața minții sale apăreau toate ocările cu care insultase creștinismul atât de des. Dar cu atât mai viu strălucea față de acestea imaginea Mântuitorului său. Îl vedea în blândețea și în îndelunga Sa răbdare în mijlocul vrăjmașilor îndârjiți. Auzea întrebarea Sa către Petru: „Mă iubești?” Și din adâncul inimii sale răspundea atunci un glas: „Doamne, Tu știi toate: *Tu cunoști că Te iubesc*”.

Relația cu tovarășii de convingeri de mai înainte nu mai era posibilă acum. El căuta numai relația cu omul care îi propovăduise evanghelia și îi arătase calea cea bună. După o vreme s-a mutat într-un alt oraș.

Au trecut ani. Cei doi tipografi s-au pierdut din vedere. De când cu experiența rea, care ar fi putut să-l coste capul, nici Fischer nu se mai ocupase cu treburi politice, dar mersese tot mai departe pe căile păcatelor sale. Serile și le petrecea în cârciumile cele mai rău famate, din când în când la fel și într-o nouă înființată asociație a meșteșugarilor, care lupta pentru răspândirea necredinței.

Între timp, Gonthier a trecut prin toate exercițiile și experiențele pe care le întâmpină un creștin credincios pe calea sa. După prima bucurie a mântuirii au urmat lupte și încercări. Într-adevăr,

în noua sa localitate de domiciliu găsisese câțiva prieteni credincioși, dar în general era destul de singur. Acesta era un motiv în plus să se țină de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul și rugăciunea îi erau hrana și puterea în lupta zilnică. Această putere îl întărea, îl menținea drept și făcea din el un urmaș zelos, smerit, al Domnului său. După trecerea câtorva ani s-a întors, silit de împrejurări, în orașul în care lucrase mai înainte. Schimbarea a fost grea pentru el, deoarece nu se putea gândi decât cu aversiune la locul care fusese martorul căilor sale ostile lui Dumnezeu.

Deja în ziua următoare a avut o întâlnire neplăcută pentru el. Pe cale să-și caute o locuință, el și-a auzit numele strigat în spatele său. Întorcându-se, l-a recunoscut cu spaimă pe fostul său coleg de muncă. Cum arăta omul! Toată înfățișarea sa trăda ce viață tristă ducea. S-au salutat, dar Gonthier a scurtat discuția după posibilități și s-a îndepărtat cu observația că el încă nu avea o locuință. Fischer, dimpotrivă, care nu știa nimic despre schimbarea mentalității lui Gonthier, părea cât se poate de bucuros pentru revederea neașteptată. El i-a declarat fostului prieten că el se va îngriji de o locuință și chiar s-a dus imediat la stăpânul casei sale și a închiriat două camere. Ce să facă Gonthier? El nu avea un motiv întemeiat ca să refuze locuința și astfel s-a întâmpnat că el, cu totul împotriva voinței sale, a ajuns să locuiască în imediata apropiere a omului pe care voise să-l evite înainte de toate. Că între cei doi vechi prieteni trebuia în curând să aibă loc un conflict, era de prevăzut. Gonthier simțea că aici nu era nimic de făcut cu jumătate de măsură și i-a declarat vechiului prieten la prima vizită a acestuia:

„Ascultă, Fischer, vreau să-ți spun imediat adevărul curat. Eu nu mai sunt același care am fost atunci, acum patru ani. Îmi este, de exemplu, imposibil să ader la noua voastră asociație. Punctele mele de vedere au devenit cu totul altele. Acum cred că există un Dumnezeu; și Isus Hristos a devenit Mântuitorul meu.”

Mai departe n-a spus nimic. Râsul tare al celui alt, care evident că îi considera cuvintele drept glumă, l-a făcut să se oprească.

„Dar aceasta este admirabil!” a strigat ateul, zguduindu-se de râs, „Ce curajos o spui!” Măi, Gonthier, această veste trebuie să ne-o mai transmiți tuturor o dată, într-un cerc mai mare, ca și ceilalți să aibă această desfătare. Te tratez pentru aceasta cu trei «prune»!”

Dar când Gonthier a rămas serios și a declarat liniștit și hotărât: „Ce am spus este perfect chibzuit de mine”, Fischer a devenit foarte agitat, a revărsat peste prietenul și tovarășul de convingeri de altădată cuvinte batjocoritoare și în cele din urmă a părăsit mânios camera. Gonthier, fericit de a fi din nou singur, a petrecut următoarea oră în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Începând de atunci, Fischer nu mai simțea nicio plăcere să caute compania lui Gonthier și un timp mai îndelungat n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre el în timpul zilei. Dar cu atât mai mult trebuia să-și amintească de el noaptea, când Fischer, de cele mai multe ori după miezul nopții, venea acasă beat și cu mare gălăgie și înjurături își maltrata soția și fiica.

Într-o duminică a venit soția lui Fischer la Gonthier și și-a plâns necazul. Gonthier a ascultat-o răbdător. Dar oricâtă milă avea pentru biata femeie, el simțea totuși că față de ea, un cuvânt serios era la locul său.

„Situația dumneavoastră, doamnă Fischer”, a răspuns el, prin urmare, cu o seriozitate prietenoasă, „este cu siguranță regretabilă și am cea mai mare milă pentru dumneavoastră. Cu toate acestea trebuie să vă întreb: nu este propria dumneavoastră vină, care v-a adus în această nenorocire? Aveți perfectă dreptate să vă plângeți de soțul dumneavoastră, dar nu aveți mai multe motive să vă plângeți de dumneavoastră personal? Vă puteți mira că totul a venit așa? Și

trebuie să vă spun foarte deschis: nu va fi altfel cu dumneavoastră atâta timp cât nu vă veți declara pe dumneavoastră ca vinovată și nu vă veți mărturisi lui Dumnezeu păcatele.

Apoi i-a adus aminte cum ea l-a părăsit pe soțul ei, iar acum trăia într-o relație păcătoasă și cum ea, cu toate că se plângea de sărăcia ei, duminicile obișnuia mereu să se dichisească și să iasă.

„Dar este normal să fiți nefericită”, a continuat Gonthier. „Culegeți roadele amare ale vieții dumneavoastră. Dumnezeu vă pedepsește prin propriile dumneavoastră păcate, ca să vă veniți în fire și să vă convertiți până mai este timp. Căutați-L pe Isus, doamnă Fischer! Cereți-I iertare și ajutor și veți afla că El nu-Și închide urechea la strigătele celor trudiți și împovărați.”

Sărmana femeie stătea acolo cu ochii plecați și nu răspundea niciun cuvânt. Atunci, Gonthier i-a povestit cum și el însuși a fost pe vremuri departe de Dumnezeu, dar cum harul lui Dumnezeu l-a căuta și l-a găsit.

„Am aflat”, a spus el, „ce poate să facă harul Său puternic pentru un om păcătos. De aceea mă simt obligat să mărturisesc despre acest har și despre dragostea de Mântuitor a Răscumpărătorului meu. Nu știu dacă mă înțelegeți bine, dar credeți-mă, doamnă Fischer, dacă nu-L căutați pe Isus, nenorocirea dumneavoastră va deveni tot mai mare și sfârșitul va fi îngrozitor.”

„Ah, vă înțeleg chiar prea bine”, a răspuns femeia hohotind de plâns. „Pe când mai trăia mama mea credincioasă, altfel stăteau lucrurile cu mine decât astăzi.”

Lacrimile o împiedicau să vorbească mai departe. După ce s-a recules, în sfârșit, a povestit cum a auzit Cuvântul lui Dumnezeu în tinerețe, la școală și la biserică. De la măritișul ei n-a mai ajuns niciodată într-o biserică.

„Din vremea aceea”, și-a încheiat ea relatarea, „păcatul și nenorocirea au devenit partea mea.”

Gonthier a sfătuit-o să suporte cu răbdare tratamentul rău din partea soțului ei și să-și facă locuința atât de ordonată și de confortabilă cât este posibil, încât Fischer să nu ajungă în ispita de a fugi din disconfortul domestic în cârciumă. De asemenea, a invitat-o să se roage lui Dumnezeu pentru sine și pentru soțul ei și să citească Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu fiica ei. În acest scop i-a dăruit o Biblie.

Din acea perioadă, gălăgia și bubuitul din noapte n-au încetat, ce-i drept, dar obișnuia să nu mai fie totuși așa de rău și, înainte de toate, nu mai dura așa de mult ca înainte. Fischer, el personal, nu se schimbaseră, dar soția sa devenise mai răbdătoare.

Când s-a făcut vară, Gonthier ședea seara câteodată pe bancă, afară, în fața casei. Într-o zi, Fischer, care până atunci îl evitase intenționat, s-a apropiat de el cu o foaie în mână și a spus:

„Această foaie tocmai a fost tipărită. Ea vă va închide, în sfârșit, gura vouă, celor evlavioși. Ai bunătatea și citește-o! Sunt curios ce vei avea de spus la aceasta.”

Gonthier a citit mica foaie, care conținea un talmeș-balmeș ciudat. Autorul a încercat să dovedească, pe de o parte, că Biblia nu este decât o culegere de basme, dar, pe de altă parte, sublinia că trebuia luat în seamă și urmat ceea ce a învățat Isus din Nazaret Însuși.

„Ei, ce spui de aceasta?”, a întrebat Fischer după ce Gonthier citise până la capăt.

„Că este fără folos”, a răspuns cel întrebat, „să mă cert cu oameni care scriu chestii de felul acesta. Autorul crede că aduce ceva nou, dar de aproape două mii de ani, vrăjmașii Evangheliei au susținut același lucru sau ceva asemănător. Este una dintre cele mai rele viclenii ale vrăjmașului sufletelor, să amestece ce este adevărat cu ce este fals.”

Cu toate acestea, creștinismul s-a răspândit tot mai mult și mai mult. Acest bărbat ar fi făcut mai bine să citească Biblia, înainte să scrie despre ea. În plus, pare că nici el nu pune prea mult preț pe ce a spus Domnul Isus - cuvintele Lui le consideră totuși valabile. Ce poziție are, de exemplu, despre afirmația Domnului: *«Intrați pe poarta cea strâmtă! pentru că lată este poarta și largă este calea care duce la pierire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.»* [Matei 7.13,14]? Doar și aceasta a spus-o Domnul Isus!”

Fischer n-a continuat prea mult în ziua aceea discuția, a cărei întorsătură i-a devenit incomodă. Dar ori de câte ori îl întâlnea pe Gonthier, se întorcea mereu la aceeași problemă, iar Gonthier folosea orice ocazie i se oferea, ca să-i spună un cuvânt bun despre Cel care a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Apoi, când Fischer îi răspundea în mod ironic, el rămânea liniștit și netulburat, iar acest calm era o dovadă mai limpede despre puterea Evangheliei, decât ar fi fost cuvintele cele mai dure. Gonthier simțea o milă cordială față de Fischer și cu cât mai des îl vizita acesta, cu atât mai mult își dorea să poată să-l conducă la Mântuitorul sufletelor.

În realitate era bătător la ochi că Fischer, în ciuda urii sale față de tot ce era dumnezeiesc, venea mereu la Gonthier. Acesta mergea acum câteodată la Fischer. Într-o seară a citit familiei biografia unui misionar. Urmarea acestui fapt a fost că Fischer, probabil din neliniștea și tulburarea inimii sale, în ziua următoare și-a bătut din nou soția și l-a înjurat oribil pe Gonthier, care, cum spunea el, voia să-l prindă în lațurile sale. Gonthier rămânea acum mai mult retras, dar n-a durat o săptămână, că Fischer a apărut din nou în locuința lui. Nu voia decât să împrumute o umbrelă. Dar, abia a ajuns în cameră, că a și început să vorbească despre lucrurile religioase, în timp ce scotea din buzunar un nou pamflet împotriva Evangheliei. Gonthier i-a tăiat vorba sever:

„Fischer, tu te împietrești față de adevăr. Te avertizez. Tu nu poți să scapi de Dumnezeu puternic. Îți spun încă o dată: Fie accepți mântuirea care ți se oferă liber și gratis în Hristos, ție, ca și oricui, fie te duci la pierzare pentru totdeauna.”

Cuvântul l-a nimerit. Pe fața lui Fischer erau clar de observat lupta și neliniștea conștiinței. El a ieșit fără o altă remarcă, decât: Voi aduce umbrela înapoi.

Apoi, timp de mai multe zile, Gonthier n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre el. În ziua a cincea a întâlnit-o pe doamna Fischer, care i-a povestit că soțul ei zace bolnav în pat. Gonthier a mers imediat la el. Dar când bolnavul l-a văzut, a strigat printre ocări și înjurături, să facă bine și să plece. Boala s-a înrăutățit și a durat mult timp. Fischer a zăcut timp de o săptămână fără cunoștință. Sărmana familie suferea mare nevoie. Ca să-i ajute, Gonthier mânca pâine uscată. Cele economisite le ducea familiei Fischer. În sfârșit, boala a luat o întorsătură favorabilă. Fischer zăcea liniștit în patul său și se lăsa supus îngrijit. Gonthier s-a bucurat de vestea bună, dar se ținea încă departe. Atunci, după câteva zile, doamna Fischer a venit și i-a povestit plină de bucurie, că soțul ei a rugat-o să-i aducă o Biblie. După aceasta i-a dus-o pe a ei, dar apoi s-a îndepărtat iarăși imediat. După o jumătate de oră, când a venit din nou în camera bolnavului, Biblia încă stătea deschisă în fața bolnavului, pe pătură.

Nu era nicio îndoială că Duhul lui Dumnezeu începuse să lucreze la inima acestui păcătos încăpățânat. Când Fischer a fost din nou sănătos, ura sa față de Evanghelie dispăruse. El a recunoscut îngrozit că ar fi pierdut pentru totdeauna, dacă ar persista pe calea sa de până atunci, iar inima lui Gonthier a strigat de bucurie când Fischer s-a interesat, abătut și tremurând, dacă mai este nădejde și pentru el, să obțină har și pace de la Dumnezeu. Prietenul i-a citit atunci mult din Cuvântul lui Dumnezeu, s-a rugat cu el și l-a luat cu el la biserică. Fischer s-a lăsat supus condus. El devenise un suflet căutător. Cu cât trecea timpul, cu atât mai mult îl apăsa să

lucreze într-o tipografie în care erau tipărite aproape fără excepție scrieri nelegiuite. Într-o zi i-a declarat lui Gonthier:

„Dacă vrei să fii pentru Dumnezeu, nu poți să slujești mai departe lumea care Îl urăște. Trebuie să te hotărăști.”

Când Fischer, puțin după aceea, a cerut de la tipografie scutirea de munca duminicală, aceasta nu numai că i-a fost refuzată fără ocoliș, ci și-a pierdut și postul. Aceasta a fost o încercare grea pentru bietul om, care nu posedă nimic. Dar Gonthier nu l-a lăsat baltă, ci și-a împărțit câștigul cu el. Deoarece Fischer nu putea să primească un loc de muncă într-o altă tipografie, el s-a hotărât să se întoarcă la fostul său meșteșug. El a devenit ucenic de rotar. Aici nu câștiga mult, dar era mulțumit. Și în cele din urmă a ajuns să se arunce fără rezerve în brațele deschise ale Mântuitorului păcătoșilor. Așa cum era, așa s-a dus la Isus. Pacea și bucuria au intrat în inima sa și astfel, o mare fericire a intrat în căminul lui Fischer, o fericire pe care banii și averea n-o pot da, fericire care își are originea numai în Dumnezeu.

Titlul original: „Die beiden Buchdrucker”
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 253-263.